

Mùa của Những Hồn Ma

Trang Y Hạ

Mỗi năm đến mùa ma Halloween là mấy đứa con gái của tôi lúc đục lỗ áo quần ma ra mặc ông ẹo trông mà thất kinh... Năm nay chúng nó lại đi mua thêm áo quần mới cho ma, lấp lánh đủ màu sắc... Tôi thấy có một bộ xương con ma treo lủng lẳng trước phòng khách trắng hếu. Chao ôi! Chúng nó tắt hết đèn điện trong nhà rồi thắp lên mấy cây đèn cầy, ánh sáng le lói chập chờn... mà rợn tóc gáy! Lại thêm bà xã nhà tui hứa theo nói "Ma mỹ hiền lắm ông ơi, không có răng mô!

Tôi hỏi bà xã :

- Tại sao năm vừa qua không thấy con ma nào đến nhà mình xin kẹo? Mấy nhà hàng xóm, ma kéo đến từng bầy thật là vui vẻ!

Bà xã tôi ngẫm nghĩ ... rồi nói:

- Thì cũng tại nhà mình chí thú làm ăn quanh năm không lo nghĩ đến ma. Vậy thì con ma nào mà dám tới nhà mình? Ông thử nghĩ xem. Người sống cũng có danh dự, nhân cách của người sống... Ma cũng có danh dự và nhân cách của ma... Muốn ma vô nhà thì ít ra nhà mình cũng phải biết quan tâm, chuẩn bị sắm sửa bánh kẹo quà cáp... cũng như đặt tín hiệu trước nhà để cho bầy ma nó thấy để đêm tối nó đến chúc mừng cho gia đình chúng ta nhiều sức khỏe...! Mình cứ đóng cửa im lặng suốt năm thì con ma nào dám vô nhà. Năm nay tui và mấy đứa con chuẩn bị mời bầy ma đến trước nhà để hỏi han tâm sự...
- Trời! Ma mà cũng biết chúc sức khỏe? Ma cũng biết tâm sự nữa sao...?

Bà xã nhà tui quay lại gay gắt...

- Tui thấy ông mới có sáu mươi bảy tuổi mà đã hơi lẩm cẩm rồi...! Trông tướng tá của ông tui coi cũng còn phong độ... Bậy chừ mà để cho ông tự do "sống" về Việt Nam một mình thì tui tin chắc rằng ông sẽ đi vô mấy cái chòi - nằm ngồi "câu cá" suốt ngày đêm. .. Muốn kiếm cho ra được ông, chắc phải nhờ đến mấy chú công an khu vực, hay tổ dân phòng, dân phố...
- Đương nói chuyện ma Halloween, bà lại quàng xiên qua chuyện... câu cá chi vậy?
- Thì tui cũng nói chuyện "con ma" đó chứ! Bộ ông không hiểu chuyện những con ma sống, ma đen đầu hả? Ừ, cũng tại "ma sống" mà mình phải chạy tọt qua Mỹ ở mấy chục năm nay. Mồ mả ông bà tổ tiên, ruộng vườn nhà cửa đất đai bỏ hết. Bơ vơ nơi xứ người với hai bàn tay trắng - gầy dựng tương lai cho con cháu, dù có chút an nhàn nhưng vẫn là ma xó nơi đất khách quê người.
- Thôi bà ơi, lịch sử sang trang từ lâu rồi, im lặng giấu nỗi đau vô lòng mà sống. Có đem ra nguyên rủa cũng đâu có lấy lại được đâu. Chúa dạy:

Hãy tha thứ để được tha thứ.

Ai dùng gươm sẽ chết vì gươm .

Bà với tui sắp xuống lỗ, cứ vui chơi với mấy con ma... cho thanh thân tuổi già. Chuyện cũ chỉ nhắc lại cho con cháu nhớ để sau này chúng nó biết và tránh đừng đi theo vết xe đổ của những "anh hùng" đi trước.

- Chơi với ma, nhớ ma! Nhưng lẩm kè cũng nhờ ma, lợi dụng ma mà vinh thân phì gia đấy... Ông nói cũng đúng. Nhưng lịch sử cũng phải chịu trách nhiệm của lịch sử chứ? Không thể im lặng để thừa hết trách nhiệm cho lịch sử làm sao cho đặng. Lịch sử là chúng ta đang sống đây, là chứng nhân của lịch sử đây. Tại sao chúng ta không nói ra sự thật, góp một chút nhỏ nhoi cho lịch sử thêm sáng tỏ mà cứ làm thinh, đùn đẩy kể cả bôi bẩn lịch sử.
- Thôi, chuyện cũ đi "câu cá" của tui khi về Việt Nam đã lâu lắm rồi, bà nhắc làm chi cho thêm - đau lòng lắm người ơi... Mà lần đó cũng tại ba cậu em họ của bà rủ tôi đi "câu cá" uống bia chứ có phải ai xa lạ đâu. Mà có câu được con cá nào cho cam. Chẳng qua là khi xưa đọc truyện Tàu, tôi chợt nhớ đến chuyện ông Khương Tử Nha, trên tám mươi còn ngồi câu cá chờ thời trên bờ sông Vị Thủy. Cái "lưỡi câu" của tôi bây chừ cũng... thẳng tuột tuột như cái lưỡi câu của ông Khương Tử Nha ngày xưa. Sao mà bà cứ nhắc hoài vậy? Tôi luôn nhớ những ngày tháng ở trong tù "cải tạo" bà gồng gánh "thăm nuôi" tôi . Tình nghĩa cao như núi Chứa Chan - Sao mà tôi có thể làm những chuyện thất ơn, thất đức được hở bà?!
- Thì... tui nhắc bài cho ông nhớ vậy thôi! Chứ có giận hờn hay làm tội làm tình gì ông đâu. Lúc sống cha tôi thường khuyên răn con cháu rằng đừng có: "*ám rày quên lạnh ngày xưa*". Ông nghĩ làm sao mà

ông không biết con ma chúc sức khỏe? Ông thường cầu nguyện trước vong linh ông bà cha mẹ, anh em bà con, chiến hữu... Như vậy, chẳng những họ cảm ơn ông! Họ chúc cho ông sức khỏe! Họ còn ban sức khỏe cho ông! Ông xin họ phù hộ cho ông tai qua nạn khỏi, làm ăn phát đạt, lên lon, lên chức, trúng số kiến thiết, số đề... Ông cũng tâm sự cùng người: "... khuất mày khuất mặt - sống khôn thác thiêng...". Đó là những lời tâm tình giữa người sống và kẻ chết chứ còn gì nữa, ông quên ơn hết rồi sao?

- Vậy tối nay bà có mời Năm Mươi Tám Nghìn Ma Mỹ tử trận ở Việt Nam đến không? Sống trên đất Mỹ phải biết ơn họ chứ. Họ chết cho chúng ta được tự do mà!
- Mỗi năm cứ đến tháng mười một này bên đạo Thiên Chúa trên khắp thế giới - giáo dân đến nhà thờ - ra Nghĩa Địa, làm lễ cầu nguyện cho tất cả các vong hồn, oan hồn. Đương nhiên họ cũng được hưởng thôi. Chứ cần chi tui phải mời. Đi thăm viếng Bức Tường Đá Đen có một lần mà nhớ mãi trong lòng. Ông lại quên rồi!

Mỗi năm đến tháng mười một trong lòng tôi lại buồn vô cùng! Cha tôi ngày xưa ở miền xuôi không có đất ruộng canh tác. Khi nền đệ nhất cộng hòa ra đời có chính sách "Dinh Điền" của chính phủ Ngô Đình Diệm. Ông kêu gọi: ai không có ruộng đất canh tác nên tự nguyện "di dân lập ấp"! Cha tôi ghi danh lên KonTum và được cấp đất, vườn nhà và được nhận đầy đủ các phương tiện, thực phẩm để canh tác sinh sống, thoát được cảnh làm thuê, làm mướn. Lũ trẻ chúng tôi được học hành miễn phí mà nên người.

Thương thay! Thời cuộc nhiễu nhương nền đệ nhất cộng hòa sụp đổ. Ông Tổng Thống Ngô Đình Diệm, em ông và gia đình giòng họ của ông bị nhóm tướng tá "ăn tiền nước ngoài" giết chết thâm hiểm! Chết bởi cuộc đảo chánh của các vị tướng lãnh "anh hùng cách mạng". Sau này các vị đảo chánh còn viết "hồi ký" vu khống và chạy tội. Cái chết của ông "Tổng Thống" là một sự mất mát quá lớn cho một nền tự do dân chủ mới phôi thai. Không những lúc đó, mà còn kéo dài triền miên cho đến ngày hôm nay! Nửa thế kỷ trôi qua, trên mộ hai ông vẫn không được ghi tên tuổi. Chỉ được ghi hai chữ "Huỳnh Đệ! Sự thù hận với hồn ma oan ức của người sống xem ra còn lâu mới xóa bỏ được! Năm mươi năm qua rồi, vẫn còn một số người vì thù hận cá nhân, đảng phái... tiếp tục tinh thần "đảo chánh" của các ông tướng ngày xưa với hai nắm mồ không tên tuổi của vị tổng thống quá cố. Thật là không có liêm sỉ. Người quốc gia với nhau mà không thương, thì đừng trách chi người CS...! Ông HCM còn nói được một câu để đời "Ông Diệm là người yêu nước..."! Còn một số người quốc gia thì chỉ biết hằn học trả thù, viết sách chỉ trích, chửi bới!

Nhìn qua Nam Hàn từ thời tổng thống Pắc Chung Hy cầm quyền, ông đã đưa nền kinh tế Nam Hàn phát triển nhưng người dân Nam Hàn thời đó cho là - tổng thống của họ độc tài... Đất nước Nam Hàn sau chiến tranh còn bị phân chia, buộc phải độc tài để giữ ổn định kinh tế xã hội Nam Hàn khỏi bị Bắc Triều Tiên quấy nhiễu, xâm lấn. Ngày nay người dân Nam Hàn nhìn nhận sự "độc tài" của ông tổng thống Pắc Chung Hy trong thời gian đất nước phát triển lúc đó là cần thiết, họ trả lại danh dự cho ông. Con gái ông được tín nhiệm giữ chức tổng thống Hàn Quốc.

Nhìn lại Ông Ngô Đình Diệm, vị Tổng Thống đầu tiên của Việt Nam Cộng Hòa bị chính người quốc gia lật đổ nghĩ mà buồn cho dân tộc Việt Nam! Nền Tự Do Dân Chủ đã có trong tay không chịu gìn giữ mà lại bỏ đi!

Hỏi cha tôi còn sống, mỗi năm đến tháng mười một, cha tôi vẫn giỗ ông Tổng Thống Diệm. Ông nói: "Ông Diệm ngoài lòng yêu nước ra. Ông là một vị anh hùng. Bởi từ cổ chí kim chưa một vị tổng thống nào mà tử bễ thọ địch - thù trong giặc ngoài. Bị cả thế giới tư bản lẫn cộng sản xúm nhau đánh toi bời như vậy. Ông trụ được chín năm tạo dựng một quốc gia miền Nam cơm no áo ấm, xã hội hài hòa thương yêu sống trong đạo đức là một thành tựu vượt bậc, hiếm có. Dù ai ghét thì mặt họ... Nhưng: Một triệu đồng bào di cư vô Nam tìm tự do. Nửa triệu người di dân lập ấp ở trong các Khu Trù Mật - Dinh Điền cũng như số đồng bào nhận được ruộng đất trong chính sách cải cách điền địa ở trong miền Nam sẽ không bao giờ quên ơn ông Tổng Thống Ngô Đình Diệm. Họ và con cháu họ nhớ mãi nghìn đời!"

- Bộ ông tưởng tôi không buồn sao? Ông đi tù "cải tạo" được một năm ở nhà là tui lo... "Tìm đường cứu nước"! Bằng cách đưa năm đứa con vượt biên theo bốn người em gái của tôi. Trong hai chuyến ra khơi cũng bỏ lại dưới biển sâu một đứa con trai và một người em gái út. Tôi ở lại một thân, một mình để "thăm nuôi" ông. Nỗi nhớ thương chia ra hai nơi, tưởng chừng không chịu thấu. Ngày ông mang cái thân tàn ma dại trở về tôi không còn một giọt nước mắt để mà khóc mừng! Dù thân tàn ma dại nhưng đã về tới nhà là coi như đã sống lại. Cũng may nhờ ơn trên phù hộ. Chuyến vượt biên của tôi và ông

cũng tới bờ bến tự do. Mấy bữa nay tui cùng các con chuẩn bị chung vui đêm Halloween thật vui vẻ với những hình tượng con ma, đồng thời cũng nhắc nhở các con cháu nhớ những hồn ma chết oan ức. Những hồn ma chết tức tưởi trong chiến tranh. Trong sự đấu tranh cho quyền sống, quyền được làm người, quyền tự do công bằng...

Hàng triệu người tỵ nạn hay vượt biên sống khắp nơi trên thế giới cũng không khác gì hồn ma! Có quê hương - nhưng là quê hương "xã hội chủ nghĩa" đã hơn một lần từ chối. Một khi chết đi rồi cũng trở thành ma - ma cô đơn nơi đất khách!

Rất tiếc những nghĩa địa hồn ma bị bỏ bê, bị đào xới san bằng thậm chí thân nhân không dám đến thắp một nén nhang chứ đừng nói chi là tu sửa. Nghĩa tử là nghĩa tận! Còn biết bao hồn ma "lính ngục" còn nằm rải rác trên các chiến trường An Lộc - Bình Long - KonTum - Quảng Trị... chưa tìm được hài cốt. Ai đâu đi tìm? Cơ quan chính phủ nào đứng ra chịu trách nhiệm đi tìm? Thậm chí có thấy cũng làm ngo! May ra còn một vài người dân làm phước chôn giữ dùm. Ngay các nhà "Ngoại Cảm" họ được Thần Linh nhập vô mách bảo. Vậy mà các vị Thần Thánh ấy cũng chỉ "ngửi" ra hài cốt của các đấng anh hùng chống Mỹ cứu nước. Còn các hài cốt "lính Mỹ, lính ngục và hài cốt cải tạo". Thì các ông bà "Ngoại" bị... cảm cúm, đau đầu, sổ mũi, ngửi không ra! Ước chi có một cái trung tâm đào tạo ra các đấng "Ngoại cảm". Tôi nhất định theo học một khóa. Tốn bao nhiêu thời gian, tiền bạc cũng quyết tâm đi học, để đi tìm hài cốt. Hài cốt nào cũng "ngửi" ra hết, không phân biệt giàu nghèo, bạn hay thù.

- Halloween này bà cho tui tham gia với Tui già thì làm ma già cũng được mà! Làm ma để hiểu đời sống của ma, cầu nguyện cho các loài ma trên quê hương nước Việt.
- Tui sắp xếp chương trình xong rồi, có cả ông tham gia nữa. Con cháu của chúng ta và mấy dì tập trung lại cũng gần ba chục. Tui sẽ hóa trang cho ông thành con ma "cải tạo". Mấy dì hóa trang thành ma vượt biên.
- Vậy còn bà mần... loại ma nào?
- Tui hả? Để nghĩ xem tui làm ma nào cho hợp đây? Có rồi! Tôi sẽ làm ma... thăm nuôi!
- "Thăm nuôi" cũng có ma sao...?
- Ông nghĩ thế nào mà hỏi như vậy? Ông cứ tưởng mấy ông ở trong trại tù mới có quyền được chết hả? Mấy chị em tui ở bên ngoài cũng không khác chi mấy ông ở trong tù "cải tạo"! Người ta cải tạo cả miền Nam kia mà! Chị em chúng tôi làm đầu tắt mặt tối, cơm khoai sắn ăn không đủ no lòng, còn phải nhường cơm xẻ áo cho con, cho chồng trong tù cải tạo. Thương nhớ suy kiệt thân thể mà chết. Chưa kể một số chị em còn bị làm "nhục"...! Xấu hổ với chồng với con, tự tử mà chết! Như vậy không hóa thành con ma tức tưởi hay sao hở ông?

Tôi ngồi cúi đầu ngồi im lặng. Người chiến binh đầu hàng thua trận, bản thân không giữ nổi thì còn giữ được ai...! Hồi tưởng về những tháng năm trong tù cải tạo mà rùng mình. Cơ ác mộng đó vẫn bám theo trong giấc ngủ, Có đêm ác mộng hiện về - tôi la toáng lên, múa tay múa chân, mồ hôi túa ra như tắm...

Ma Mỹ hiền khô! Ma Mỹ chỉ thích ăn kẹo bánh... Mùa của những hồn ma - Halloween năm nay thật là vui vẻ!
Cảm ơn những con ma Mỹ - Thân Thiện - Tự Do - Dân Chủ!

Trang Y Hạ
Mừng, Halloween!

